

L'APUNT

Torrente ens veu independents

Bernat Salvà

Santiago Segura diu que, encara ara, ha d'aclarir el caràcter paròdic de l'expolícia feixista Torrente. Demà s'estrena als cinemes la cinquena pel·lícula que protagonitza, que afegeix a les aventures i l'humor, el gruix de la història, una certa càrrega de crítica política i social. S'ambienta en l'any 2018, i mentre Espanya cau a trossos (expulsats d'Europa, torna la pesseta...), Cata-

lunya és independent i juga la final del mundial contra l'Argentina. És política ficció carregada d'ironia, és clar. Però interrogat pel tema, Santiago Segura (no Torrente) demostra molta més comprensió pels catalans que la gran majoria de polítics i opinadors que fan sentir la seva veu a les tribunes i mitjans de Madrid. Ens en parlarà demà al suplement de Cultura.

'Larry and Bobby Kissing' (1979), de Robert Mapplethorpe. A baix, una instal·lació de Felix Gonzalez-Torres i l'immens ram de flors, de Willem de Rooij, que perfuma amb el color de la sang la sala d'exposicions ■ F. SUÑOL/J. RAMOS

El festival de tardor de Catalunya engega demà amb un viatge de Sol Picó pels seus 20 anys de coreògrafa

Pont aeri al Temporada Alta

Jordi Bordes
BARCELONA

Sol Picó odia els avions, tot i que no pot evitar-los per culpa de la seva carrera com a coreògrafa. Durant 20 anys, ha anat perseguint aquesta fòbia i ara, en part, és una excusa per fer una mirada a tota la seva carrera i plantejar-se algunes reflexions. Aquest espectacle d'una hora de durada, el que podria ser un pont aeri de Barcelona a París (pot sonar a sorna quan el TAV continua enfangat perquè es va escolar aigua en una crescuda del riu Güell, presumiblement), serveix per inaugurar el Festival Temporada Alta. També s'ha previst una funció per dissabte (18 h). Sol Picó farà dues setmanes, pràcticament al Mercat de les Flors. És una obra íntima, el que ajuda a explicar, segons Narcís Puig, de l'equip del festival, revela que així es visualitza que el Temporada Alta és l'ecosistema d'espectacles de molt divers format. I fan una picada d'ullet a la dansa, en una edició que s'hi presenten una quinzena de coreografies.

One-hit wonders repesca els millors moments de la ballarina, però més que per revisitar-los (amb una mirada de patrimoni de la dansa) h fa per viure'ls des d'una altra pulsí. El seu cos ha canviat i ella, sempre apurant al màxim, li exigeix que respongui amb, quasi la mateixa il·limitació que fa dues dècades. Els que coneixen la trajectòria de Picó, podran trobar moviments de *Bésame el cactus* (2000); *La dona manca o Barbi-superstar* (2003); *Paella mixta* (2004); *Me-*

Sol Picó incorpora la paraula de manera decidida a 'One-hit wonders' ■ ROJO BARCELONA

La xifra

170

espectadors seran els privilegiats que assistiran a l'arrencada del festival. Dissabte repeteix sessió a la tarda.

mòries d'una puça (2012); i *D.V.A.* (2012). No se'ls cita concretament. No apareixen cronològicament sinó a partir de les reflexions d'aquesta artista que s'enamora i després tindrà la por de la pèrdua. Ernesto Collado l'ha ajudat en la seva vessant de dramaturgia intro-

duint-hi textos (també apareix en veu en *off*). El company d'escena és Joan Manrique, un membre habitual de la seva família artística estable (escenògraf, faquir, actor...). Picó ja no és la jove que s'enfrontava a la vida sense límits; ara és una dona que té més por al fracàs. ■